

www.szentlelek.catholic.ro

Ajándék

A SZENTLÉLEK PLÉBÁNIA KÖZÖSSÉGI LAPJA
SZATMÁRNÉMETI, 2009. PÜNKÖSD – NYÁR

Röpke visszatekintő

Talán még emlékeztek néhányan arra, hogy az ünnepélyes tanévnyitó szentmisén egy klasszikus mondást idéztem: „Többet ér egy rongyos Te Deum, mint egy dicsőséges Veni Sancte”. Egyértelmű, hogy az iskolai év végét mindig jobban szeretjük, mint annak kezdetét. Így volt, így is marad. Amikor e sorokat olvasod, egyesek számára már elkezdődött a várva várt vakáció, míg mások lázasan vizsgákra készülnek. Visszatekintve erre az iskolai tanévre, elmondhatjuk, hogy nagyon mozgalmas hónapok vannak hátunk mögött. Szinte észrevétlenül és követhetetlen gyorsasággal váltották egymást a napok, hetek és hónapok.

Világunkat megrengető és alapjaiban kiforgatni akaró erő lett úrrá rajtunk. Gazdasági válságról és annak súlyos következményeiről beszélünk, hallunk, olvasunk, aggódunk. Hiába a diákok arcára mosolyt és vidámságot rajzoló vakáció, a felnőttek arcán egyre mélyülő barázdák, a közös beszélgetésekből kisugárzó negatív élettérzések rajzolják át mindennapjainkat. Lelkipásztorként nem hallgathatok arról, amit tapasztalok: csak azok tudják majd sikerrel venni az elmúlt hónapok akadályait, akik megőrzik derűjüket, a holnapba vetett bizalmukat és reményüket.

További gondolataim közösségünk Húsvét ünnepe óta eltelt időszakával kapcsolatos eseményeihez szolgáljanak lábjegyzetként. Hagyomány plébániánkon, hogy az első áldozásra a húsvét ünnepe követő vasárnapon kerül sor. Így volt ez ebben az esztendőben is. Tízennyolc gyermek több esztendő után lehetett elsőáldozó. Talán csak annyit emelhetnék ki, hogy nagyon ügyes csapattal dolgoztam együtt. Nem volt híjával a jókedv, közbe-közbe jól elfárasztottuk egymást. Mintegy harminc alkalommal találkoztunk. Hadd említsem meg, hogy külön köszönettel tartozom ezúton is Vezér Katalin tanítónőnknek, aki nagyon nagy lelkesedéssel és pontossággal segített ezen gyermekek és

a kisebbek hitoktatásában. S mindezt a gazdasági világválság kellős közepén ismételtelen ingyen és jószívvel, úgy ahogy ez nálunk szokás. Jelzésértékű Katalin nekünk ajándékozott

gesztusa – van még becsülete az önkéntes és szeretettel végzett munkának. Leányegyházközségünkben, Vetésen is volt elsőáldozás. Négy gyermekkel készültünk szombatról szombatra, akik szintén nagyon a szívemhez nőttek ebben az esztendőben. Kicsiny közösség nagy ünnepét élhettük meg május 17-én. Utóbbi idők legszebb dicséretét kaptam egyik idős híveimtől: Ilyenszép ünnepünk rég nem volt. Személy szerint nagyon örültem, hogy foglalkozhattam velük. Ők is

nagyon kedvesek és helyesek voltak.

Pünkösöd ünnepét különleges módon ünnepeltük. Huszonhárom ifjú, 18 helybéli és 5 vetési és óvári ünnepének örülhettünk. Megkapó volt Balázs Tibor szülő/bérmaszülő őszinte és elgondolkoztató gondolatsora. Mi pedig mintegy 60 közös találkozózt követően érkeztünk el a nagy pillanathoz. Azonban nem voltam és nem vagyok maradéktalanul boldog. Sokat foglalkoztat a kérdés: mennyien maradnak meg közülük? Milyen mértékben igénylik majd a közösség segítségét? Főpásztor biztatását megfogadva, vajon lesznek-e a közösség aktív tagjai, húzóemberei? Bárcsak kellemes meglepetésben lenne részem!

Jövőt illetően szeretnék hangot adni reményemnek: jó lenne eltölteni egy napot mind az első áldozók, mind a bérmálkozók szüleivel, hogy egy kicsit másként és jobban megismerhessük egymást. Ne szalasszuk el a lehetőséget!

Kívánok minden diáknak megérdemelt vakációt, hogy kipihenve és megújult erővel kezdhessük az új iskolai évet.

Merlás Tibor - plébános

Ajándék
A SZENTLÉLEK PLÉBÁNIA KÖZÖSSÉGI LAPJA

Kiadja a Szatmárnémeti Szentlélek Plébánia. Megjelenik évente hét alkalommal. Felelős kiadó: Merlás Tibor plébános. Szerkesztő: Mares Sándor. Tördelés: Péter János. Nyomdai munkálatok: IMI Print, Nyíregyháza. A leveleket a plébánia címére várjuk: 440182 Satu Mare, Bd. Sănătății K17/A. E-mail: szentlelek@sm.rdsnet.ro

MÁJUSI KRÓNIKA

Elmúlt Pünkösöd, a Szentlélek kiáradásának ünnepe.

Közösségünknek különösen szép és kedves ünnepe, mert templomunk a Szentlélek temploma. Szeretjük ezt a templomot, idehozzuk örömeinket, bajainkat, itt mindig megvigasztalódunk. Egy kicsit emlékezzünk még Pünkösdre.

A menybemenetel után a tanítványok nem szóródtak szét, visszamentek Jeruzsálembe, visszatértek oda, ahol mársok jó történet velük. Bezárkóztak, féltek az emberektől, látva Jézus kínos szenvedését. A menybemenetel után, a tizedik napon is együtt voltak

Pünkösöd a Szentlélek templom ünnepe, s az ünnep fényét emelte az a 23 fiatal, akik most részesültek a bérálás szentségében, mely az ember életében jelentős fordulópont. Az Úr, a keresztény nagykorúság szentségében, külön kegyelmet is ad az illetőnek, hogy hitét állhatatosan vallja és szerinte éljen.

Ünnepelni, együtt örülni, másoknak örömet szerezni felemelő érzés. Így volt ez május 10-én is, amikor az Édesanyákra emlékeztünk, akiknek itt a földön, Isten után a legtöbbet köszönhetünk. 34 ragyogó szemű gyermek, 4 évestől, 18 évesig,

kitöltötte a Merk Mihály termet.

Néhány fiatal rövid színdarabbal akarta bizonyítani, hogy mennyire fontos nekünk az Édesanya. Olyan, mint a levegő, ha elvennénk tőlünk, akkor éreznénk igazán a fontosságát. A színdarabban Gabi, egy átlagos 16 éves fiatal, aki három éve autóbalesetben elveszítette az Édesanyját, s most csak arra tud gondolni, bárcsak lenne valaki, akiben bízhatna ezen a világon, bárcsak megbeszélhetné valakivel gondjait, örömeit. És akkor eszébe jutott...3 évvel ezelőtt volt valaki, aki időt szánt rá, segített

az utolsó vacsora termében, amikor sebes szélzúgásra lettek figyelmesek, a terem megtelt tüzes nyelvekkel és minden tanítvány fejére leszállt egy. Elteltek Szentlélekkel, melynek erejét azonnal érezték és különböző nyelveken kezdtek beszélni. Eszükbe jutott, mit mondott nekik Jézus itt, az utolsó vacsora alkalmával: „Felmegyek az Atyához. De nem hagyok árván benneteket. Az Atya elküldi nektek a Szentlelket, az majd mindent eszetekbe juttat!” És valóban, már nem féltek, kimentek az emberek közé és hirdették mindazt, amit Jézustól hallottak. Péter beszédének hatására már az első nap 3000-en keresztkedtek meg.

boldogságtól és szeretettől sugárzó arccal, nagyon szép versekkel és egy nagyon kedves színdarabbal köszöntötték az Édesanyákat. Versmondás közben, kivétel nélkül minden gyermek az Édesanyja arcát kereste és viszont, aki könnyektől csillogó szemekkel gyönyörködött legdrágább kincsében. A legdrágább és legnagyobb ajándék egy Édesanyának az a „szeretet”, amit gyermekétől kap. Ezt a nagyon szép ünnepet Maskulik Tünde készítette elő, önként, szeretetből. Nem sajnálta az időt, a fáradságot, hogy szinte naponta tanítsa, irányítsa és levezesse ezt a kedves előadást. A hála mindezért az a viharos taps, ami

a matekban, beszélgetett vele sulis dolgokról és valóban érdekelte. Valaki, aki néha megszidta, de a legfontosabb dolgot adta neki: a szeretetet. Valaki...

Sokan eljöttek erre a szép ünnepre, anyák, nagymamák, édesapák. Gondolom, még sok ideig fognak emlékezni erre a pár órára, amit itt töltöttek!

Itt a nyár és az iskolai év vége. Jó eredményt minden kedves jó gyermeknek és szép vakációt. A végzősöknél sikereket, a dolgozóknál szép szabadságot, jó pihenést, szép nyaralást mindenkinek!

Szeretettel: Jurka Margit

SZENTLÉLEK...

Számunkra, a Szentlélek plébániához tartozó híveknek, ez a szó hogy „SZENTLÉLEK”, nagyon sok mindent kellene hogy jelentsen, hiszen valamikor a Szentlélek tüze volt az, aki biztatott, bátorított, erőt adott, hogy felépítsük ezt a templomot. A Szentlélek kell éltesen benünket, a Szentlélek tüze kell hogy felrázzon benünket napjainkban is, hiszen Ő az, aki nem engedi az embert belefásulni a dolgokba, nem engedi hogy beletörődjünk abba, hogy gazdasági válság van, erkölcsi válság van, hanem igenis tegyünk azért, hogy ne így legyen.

Most lehet hogy kinevetnek sokan: hát mit tehetünk mi, kicsi emberek, mit tehetünk mi, akik hétköznapi munkás emberek vagyunk, hiszen nem a mi kezünkben vannak a dolgok...Én mégis azt érzem, DE igenis a mi kezünkben vannak, mert rajtunk múlik, hogy sokszor hogy döntünk, mi mellett döntünk. Mert igenis, rajtunk múlik, hogy a gyermekemet hogyan nevelem, a gyermekemre oda figyelek-e vagy örülök hogy tévét néz, és addig sem kell foglalkoznom vele. Rajtunk múlik, hogy elmegyek-e vele a templomba is, és nem csak város napjára megyünk együtt...Rajtunk múlik hogy feleséggel, férjemmel hogy viselkedem... hogy értékelem-e őt, és ezt tudtára is adom neki néhanapján, vagy csak elmegyünk naponta egymás mellett, és olyan természetes az, hogy az edény el van mosva, a kenyér az asztalra kerül, a koszos ruha másnapra megtisztul, és sorolhatnám...Nem!!! Nem szabad elfásulnunk, nem szabad engednünk, hogy az egyik nap teljen a másik után, nem szabad hogy csak úgy engedjük, hogy elteljen az életünk. A Szentlélek tüzét kell engednünk hogy valóban átjárja a mi sziveinket, a Szentlélek tüze kell hogy működjön bennünk...

Aki ott volt az anyák napi szerepen, az megérezhette azt, hogy igenis működik még a Szentlélek. Nagyon is működik, mert vannak még a mai világban olyan gyermekek és fiatalok, akik fontosnak tartják megköszönni mindazt a jót és szépet, amire édesanya, édesapja megtanította. Volt sok-sok gyermek, fiatal, aki szükségét érezte annak, hogy valamilyen formában

hálát és köszönetet mondjon édesanyjának. Ez egy nagy áldozat volt a részükről, hiszen munkájukat, energiájukat, szabad idejüket áldozták azért, hogy örömet szerezzenek másoknak. Ezt értékelnünk kell, és örülnünk kell, hogy vannak még szüleiket szerető gyermekek, szüleiket megbecsülő fiatalok, édesanyákat, nagymamákat tisztelő ifjak, és büszkéek lehetünk rá, hogy plébániánk ilyen gazdag, mert igenis ezek a mi gyermekeink, ifjaink.

Mint a közönségben elvegyülő édesanya, öröm töltötte el egész szívemet, lelkemet, mert valamikor, évekkkel ezelőtt, ugyanígy vettem részt anyák napi műsorokban, de akkor mit sem sejtettem arról, milyen nagy örömet szereztem ezzel édesanyámnak és édesapámnak. Most éreztem meg először, hogy milyen édesanyaként ülni, hallgatni, tapsolni, és magamba szívni mindazt, amit ezek a nagyszerű gyermekek üzentek nekünk. Igen, megéreztem azt, hogy édesanyának lenni igenis a legcsodálatosabb dolog ezen a világon, még akkor is ha néha nehézséggel, aggódással, sok-sok idegességgel jár, mert mindazt a szeretetet amit gyermekeinktől kapunk viszonzásként, semmi ezen a földön nem pótolhatja.

Ily módon szeretném mindenkinek megköszönni akik hozzájárultak, hogy ez az előadás létrejöjjön; a gyerekeknek és fiataloknak a rengeteg fáradságot és áldozatot amit hoztak hogy ezen a szép májusi vasárnapon

ilyen nagyszerű ajándékkal lepjenek meg. Szívből köszönöm.

És te kedves Olvasó, érzed-e a szivedben a Szentlélek tüzét? Érzed-e indítását arra, hogy ne csak éld a hétköznapiakat, hanem töltsd be azt a Szentlélek megtartó erejével?

Nem szabad engednünk, hogy az aggódás, a félelem, az elkeseredés legyen úrrá rajtunk. Bízunk a Szentlélekben és engedjük be szíveinkbe. Higgynk abban, hogy ő képes általunk megváltoztatni ha nem is az egész világot, de környezetünket igen...

Engedd, hogy a te szivedben is működni tudjon a Szentlélek ereje és tüze.

a Szentléleket szerető hívő, Májra Enikő

ÉBREDJÜNK FEL !

Nagyon nehezen szántam el magam, hogy az időmet írással töltsöm; számtalan indok is amellett szólt, hogy "minek", és mégis valami ott, legbelül nem hagyott nyugodni.

Amikor Sándor kör-emailjét olvastam, együttéreztem vele, átéreztem a fáradtságát, a csüggedtségét, hogy lesz-e valaki, aki mellé áll és gazdagítani fogja mindazokat akik e pillanatban e lapot olvassák. Nagyon sok témát fölvetett Sanyi, bármelykről lenne mondanivalóm és most mégis valami fontosról, számomra legalább is nagyon fontos dologról szeretnék pár szót szólni.

Most, mikor e sorokat írom, vasárnap 12.50 van, és egy csodálatos prédikáció hatása alatt vagyok, ami a Duna TV-n láttam pár perccel ezelőtt; Bőjte Csaba atya hirdette az Örömhírt (Pünkösöd vasárnapján a gyimesbükki szentmisén-a szerk.) a Kárpát-medencében élő minden kedves hinni akaró, **keresztény**, nem magyar, nem román, nem katolikus, nem protestáns, hanem, minden hinni akaró, Isten erejében bízni akaró és tudó testvérünknek. Átszellemülten hallgattam szavait és látván a sok zarándokot, akik gyalog, vonattal vagy autókkal, **Istenért**, több 10, több 100 km-t tettek meg, egyszer csak nagyon elszomorodtam.

Tegnap, azaz szombaton, este az ifjúsági énekpróbán, a bérmálkozók miséjére készültünk, próbáltunk. A bérmálkozók is ott kellett volna legyenek, azaz ott is voltak, mert a Tiszttel megbeszélésük volt, de amikor az énekpróba elkezdődött és a Tiszti elment, hogy pár bérmálkozót haza vigyen Óvárba, a bérmálkozók nagy része lelépett! Voltak páran akik ott maradtak és köztük olyanok is, kik lelkesen énekeltek, de volt két-három ifjú, akik szó szerint nemtörődömségüket, unottságukat jól láthatóan kinyilvánították.

Nézve ezeket a fiatalokat, valami hihetetlen szomorúság töltötte el egész lényemet, próbáltam visszagondolni arra az időre, amikor én és kortársaim bérmálkoztunk. Mi is így, ilyen fásultan

vártuk a bérmálást? Tudjátok mire jutottam? Nem! Mi, akkor, ott, hihetetlen izgalommal vártuk a bérmálást, talán azért mert az én időmben nem volt dicsőség katolikusnak lenni, sőt mondhatnám kinevették azt, aki templomba járt, de hála Istennek, én azok közé tartoztam, akiket a Jóisten megáldott kellő bátorsággal, hogy mindig és minden körülmény között kiálljunk azért, amiben és akiben hiszünk!

Természetesen a mostani, Szentlelket befogadni készülő bérmálkozók közül, nem volt mindenki eltunyult, voltak lelkes, boldog ifjak is közöttük, én mégis úgy éreztem, nem volt kellő tűz, kellő lelkesedés a szentmisében, mintha valami hiányzott volna.

Kedves szülők, mi kell legyünk azok, akiknek szívében a Szentlélek tüzenek lobognia kell, rajtunk kell átragyogjon, viselkedésünkön, beszédünkön, a Szentlélek tüze, ahhoz, hogy a mi gyermekeink is azt mondhassák:

-Apa én olyan erős, olyan határozott szeretnék lenni, mint te vagy!
Anyá én olyan szép és jó szeretnék lenni, akárcsak te vagy!

Ezt kellene elérjük kedves szülők, úgy kellene megülnünk a Pünkösöd ünnepét, vagy bármelyik más egyházi ünnepünket, hogy ne azt mondjuk, mint az a magyarországi hölgy, akitől Csíksomlyóra menet megkérdezte a riporter: - Ön miért van itt? Mi készítette arra, hogy olyan messziről idezarándokoljon? A hölgy büszkén válaszolt: "Én nem vallási meggyőződésből jöttem ide, nekem ez csak egy kirándulás."

Én erre, a magam bölcsességéből tudjátok mit tennék hozzá?
Értelmetlen az a kirándulás, melynek nincs úticélja.

Vigyázzunk magunkra, a lelkünkre és szereteteink lelkére, hogy a Szentlélek tüze a szívében ne csak valami tábori tűz féle legyen, amely csupán egy pár percig fellobban, de ugyanolyan gyorsan elalszik és nyomában csak szürke hamu marad.

tisztelettel: ifj Pfeifer Tibor

Valami belső indításra, úgy érzem tollat kell ragadnom, hiszen nem maradhatok közömbös a Mares Sanyi felkérésére, ami látszólag csak úgy véletlenül, (de hiszem, hogy nem), került a kezembe. Nem tudom pontosan, hogy mit is írjak le gondolataimból, hiszen mostanában annyi minden kavargó a fejemben. De mégis úgy érzem, hogy a legutóbbit fogalmazom meg, ami a PÜNKÖSD alkalmával érintett meg engem személyesen.

Mindig vágyódom a lelki dolgok után. Igen, jó volna, ha a SZENTLÉLEK tüze égne ezekben a fiatal lelkekben, akik most vették fel a bérmálás szentségét, hiszen olyan szépen mondta el Walter azt a csodálatos verset a szentmise elején, hogy már azok a szavak belesimultak az én lelkembe is. Sajnos a mai világban nagyon sokan vannak akik eltávolodnak az egyháztól, ám mégis sokan úgy érzik, igenis a Jóisten az, akiben megkapaszkodhatnak, csak ezt sajátos módon teszik. Biztosan ez is kedves Isten előtt.

Jómagam nem vagyok nagy társaságot kedvelő ember, de érzem nagyon sokszor, hogy szükségem van közösségre, főleg olyanra, ahol elsősorban a szívemet, lelkemet gazdagíthatom. És én ezeket a perceket legjobban a templomban és az ott levő közösségben találom meg.

A májusi hónapban alkalom volt estéről-estére (ami nem mindig

sikerült) eljönni a templomba imádkozni; igaz nem voltunk olyan sokan, de akik ott voltak, a Szűzanya lábai elé helyezhették köszönetüket, kérésüket, ami hiszem, hogy meghallgatásra talál, ha a felajánlás tiszta szívből történik.

Örömmel emlékezem vissza legutóbbi bográcson együttlétre, amire Bodnár Éva és Imre hívott meg. Nagyon jól éreztem magam, még ha nem is vagyok az egyháztanács tagja. Köszönet a vendéglátóinknak és mindazoknak, akikkel a meghitt percek, órákat eltölthettük. Szükségét éreztük, hogy kimenjünk Takács Julianna sirjához, hogy imában hozzá is szólhassunk, hiszen nagyon hiányzott közülünk... Hisszük, hogy a mennyei hazában imádkozik értünk.

Kedves Olvasó, nem feledkezhetünk meg a gyermekesegről, akik csodálatos műsorokkal felejthetetlené tették a 2009 évi Anyák napi ünnepséget. Köszönjük a felkészítőknak: Tündének, Andinak és Zitának a sok-sok türelmet, és fáradságot. Hát nem lehet érezni a Szentlélek jelenlétét? Kell hogy égen a kisgyermek szívében, a fiatalokban és felnőttekben egyaránt.

Ha a szép, tiszta, erkölcsös életünk bizonyítja a Szentlélek jelenlétét, akkor álmodhatunk egy békés, jobb és szebb világról, és egy boldog örökkévalóságról.

Pfeifer Mária

„ÉS TI, BÉRMASZÜLŐK NEM CSINÁLTOK SEMMIT ????” Gondolatok a bérmaszülői hivatásról

Valószínű, hogy a fenti cím sokkoló, és talán provokációnak tűnik. Én is így gondolnám, ha nem egy megtörtént élethelyzetet idézne. Egy háromgyermekes keresztény édesanya blogjában olvastam ezt az érdekes értelmezést, aki fiatal bérmálkozókkal együtt vett részt a felkészítőn. A („templomi dolgokban” nem igazán jártas) fiatalok a számukra túl bonyolult bérmálkozási szertartást nehezményezték. A jelenlévő felnőttekhez intézték ezt az ártatlannak tűnő, de talán mély igazságot hordozó kérdést: „És ti, bérmaszülők nem csináltok semmit????”

A naplójegyzet folytatásaként, nagyon

szerepvállalás ne csak névleges legyen.

Sajnos sok olyan eset van, amikor csak azon az egy alkalmon van jelen a kiválasztott kereszt- vagy bérmaszülő, és aztán eltűnik az ifjú életéből... talán épp akkor, amikor annak a legnagyobb szüksége lenne rá.

Láttam már olyan keresztelőt, hogy tucatnyi keresztszülő tolongott a csecsemő körül... Tétélezzük fel, hogy mindannyian annak tudatában vállalták ezt a szerepet, hogy a gyerek útját egyengetik... és itt nem az anyagi segítségre gondolok.

A keresztszülő kiválasztásában a szülők döntése a mérvadó, de keresztszülőnek lenni is felelős szerep a gyermek életében.

istenfélelem.

A bérmaszülői – lét elsősorban állandó kapcsolatban-levés.

- Lelki kapocs, amely felelősséggel jár.
- Valaki számít arra, hogy válaszolok a kérdéseire.
- De nem elég bölcs tanácsokat adni...
- Nem tanácsokkal kell őt ellátni, inkább jó példát mutatni...
- Segíteni, hogy találja meg a saját útját.
- Igazából csak ott kell állni mellette...
- Nem irányítani, inkább biztatni...
- Nem megróni, inkább mosolyogni...
- Nem drága ajándékokkal elhalmozni, inkább időt szánni rá és figyelmes lenni

tetszett a szerző magabiztos és érett válasza: „Ó, a mi feladatunk a legnehezebb... Hisz kezességet vállalunk Isten előtt értetek és ezzel arra mondunk igent, hogy a felnőtt kereszténnyé válásban segítünk benneteket. Ha ezt nem tesszük meg, Isten rajtunk kéri majd számon...”

Ezeket olvasva kezdtem el gondolkodni, hogy mit is jelent bérmaszülőnek lenni. Bevallom, hogy addig csak a bérmálkozó szemszögéből láttam a bérmálkozást, amíg néhány tanítványom fel nem kért a bérmaszülői tisztség betöltésére. Épp ideje volt ezzel az új szereppel megismerkednem, hisz életünk során folyton tanulnunk kell az újabbnál újabb szerepeket.

Dr. Ross Campbell pszichiáter egyik ismert könyvének a címe: Szülői hivatás. Bátorodom hozzátenni, hogy kereszt- és bérmaszülői hivatás is létezik. Nyilván nem egymásnak ellentmondva, hanem mint kiegészítő szerepek a gyermek/ ifjú egészséges fejlődése érdekében

Keresztény közösségben a szentségek kiszolgáltatásának tanúi a kereszt- és bérmaszülők. Nagyon fontos, hogy ez a

(Mivel jubileumi esztendőben vagyunk, külön ki kell emelni egy fontos eseményt. A közelmúltban, május 16-án a Pásztorális Bizottság család-munkacsoportja a főegyházmegye területéről családokat hívott meg, hogy Csíksomlyón, a Szűzanya lábainál közösen ünnepeljék gyermekeik megkeresztelését.)

Mit jelent bérmaszülőnek lenni? Több meghatározás is ide kívánczok: hivatás, felelőség, szerep, tisztség, megtiszteltetés, törődés, példa, stb.

A bérmaszülőt az esetek többségében a bérmálkozandó választja, valamilyen sajátos szempont alapján. Van, akinél a rokoni szálak, másoknál a lelki közelség, a példa, a barátság és ki tudja még mi minden számít. Bérmálkozni anyni, mint felnőtt kereszténnyé válni. A bérmaszülő ebben a mentor, az irányító, a példa- és útmutató.

Vajon hányan vállalják ennek tudatában a bérmaszülői szerepet?

Mit adhat a bérmaszülő a bérmálkozónak? Hisz minden ajándék a Szentlélektől van: a bölcsesség, az értelem, a jótanács, a lelki erősség, a tudomány, a jámborság és az

vele...

- Amikor bajban van, megerősíteni...
- Nem beszélni, inkább hallgatni...
- Imádkozni érte, nem prédikálni...
- Segíteni mindig minden helyzetben...
- Megemlékezni róla jó és rossz napjaiban is...

Ha mindezeket figyelembe vesszük, érdemes elgondolkodni, hogy vajon igazuk volt-e a fiataloknak, akik a bérmaszülői passzív létre kérdeztek rá?

Talán semmittevésnek tűnik ez a szerep/hivatás, de tapasztalatból tudjuk, hogy sokszor nem konkrét cselekedetekre van szükség.

Mindenekelőtt a hivatásunk megélésében és a felelős szeretetben látom a helyes és követendő magatartást.

Kérjük hát a Szentlélek bölcsességét és a Szűzanya közbenjárását, hogy jó példával és cselekvő szeretettel segíthessük kereszt- és bérmagyereinket a keresztény élet útján! Ámen.

Juhász-András Réka
(Csíksomlyó Üzenete, 2009 Pünkösd)

Hol tartunk? - Egy élmény rövid összefoglalója

2009. május 21-én a szatmárnémeti Lánchos templomban Tőkés László, európai parlamenti képviselő fórumot szervezett a közelgő választások előtt.

Ilyés Gyula polgármester úr, arra hívta fel a figyelmet, hogy jelentős és örömteli esemény városunk életében ez a fórum. Csehi Árpád megyei tanácselnök zárszavában kiemelte a szatmáriak mintaszerű összefogását minden sorsunkat érintő politikai esemény alkalmával.

Vastapssal ünnepelt a zsúfolásig megtelt Lánchos templom Tőkés László beszéde után, amelynek gondolatai az autonómia köré fonódtak. Tőkés László felvázolta azt a vargabetűkkel átszőtt hosszadalmas utat, amely az autonómia gondolatának elfogadásához vezetett a magyarság körében. Megemlítette, hogy az RMDSZ szatmárnémeti kongresszusán, amikor Nástase elnök az autonómia ellen szólt, a kongresszus küldöttei megtapsolták! Pillanatnyilag más helyzet áll fenn, erre az európai parlamenti választásra megvalósult az összefogás.

Dr. Kiss-Rigó László Szeged-Csanádi megyéspüspök jelenléte és beszéde jelzi, hogy az egyháznak nem csak meggazdagodni, hanem politizálni és szolgálni is kell a hívek érdekében is. Európa keresztény

következőkben arra keresünk választ, hogy milyen okai lehetnek a jobboldali beállítottságát vállaló rendezvények, személyiségek nem elfogadásának körünkben? Még érthetőbben: a templomba járó ember nem feltétlenül jobboldali, de az igazi kommunista nem jár templomba, mint ahogy az ateista sem. Nem is lenne jó, ha mindannyian jobboldaliak vagy baloldaliak lennénk. Mégis a Szentlélek templom hívei közül egy-két értelmiségin kívül, másat nem láhattunk a Lánchosban ezen az eseményen. Arra azonban büszkék vagyunk, hogy az egyetlen szatmári egyházmegyes római katolikus pap, a mi plébánosunk, Ft. Merlás Tibor ott ült Németh Zsolt, Sipos Miklós esperes és Szilágyi Zsolt között.

Töprengések

Abból a tényből kell kiindulnunk, hogy éppen az a szavazótömeg teremtette a jelenlegi politikai, gazdasági, erkölcsi (!) helyzetet, amely elfogadta, hogy az egyháznak nem szabad politizálni. Azaz mi, akik ilyen korlátozásokat hirdető vezetőkre hallgattunk. Mi, akik azt mondjuk a pap ne politizáljon. Mi választók Franciaországban, Németországban, Magyarországon, Romániában stb. vagyunk az oka (hogy ne mondjuk bűnösei) annak a mérhetetlen erkölcsi romlásnak, ami a XXI. század első évtizedében felütötte a fejét Európában is.

értékeinek megtartása – amelynek elfogadtatásával és megtartásával Pál apostoltól XVI. Benedek pápáig, Tőkés Lászlótól Bőjte Csabáig annyian fáradoztak és fáradoznak – csak akkor lehetséges, ha erős keresztény képviselőnk lesz Brüsszelben, hangsúlyozta a püspök úr. Az erősség, nagyobb számszerű jelenlétet is jelent, de igazi képviselőt is. Többek között Tőkés László személye garancia arra, hogy felekezeti hovatartozástól függetlenül nekünk a legjobb képviselőnk lehet. A kérdés az, hogy hány Tőkés Lászlóhoz hasonló embert juttatunk el Brüsszelbe?

Állva, vastapssal fogadta a Lánchos templom hallgatósága Orbán Viktort, a FIDESZ elnökét, aki Kiss-Rigó László megyéspüspök gondolatát szötte tovább. A keresztény értékrend azt jelenti, hogy vannak eszményeink, melyek szellemében akarunk élni. Az életünk folytonos törekvés például a Tízparancsolat megtartására. Amikor nem sikerül, szembesülünk hibáinkkal, bűneinkkel és megpróbáljuk helyrehozni, illetve megbánjuk azokat, de a Tízparancsolatot megtartjuk, nem változtatjuk meg kényünk-kedvünk szerint. A keresztény politikus másképp harcol, mint a többi. Elvlasztja a tettet az embertől. A bűnös tettet elítéli, de az embert soha. Kiemeljük Orbán Viktor gazdag üzenetű beszédéből az összefogás gondolatát is. Most az erdélyi magyar felelős a magyarországi, a felvidéki, a vajdasági magyarért, és a horvátországi és a szlovéniai testvéreikért is. És ez fordítva is igaz, mindannyuk felelőssége miattunk. A szétszabdalt magyarság június 7-én, ha összefog, erős európai parlamenti képviselővel eredményesen dolgozhat saját jövőjéért.

Akik még ott voltak

A mondanivalójában, eszmeiségében magasröptű esemény sok-sok tanulsággal ajándékozta meg a jelenlévőket. A

Korunk hangadói még mindig a liberál - kommunizmus eszméin nevelkedett emberek, ami azt jelenti, hogy személyes kis érdekeink előrébbvalók közösségi feladatainknál. Nekem legyen jó, mondja az egyik divatos eszmeáramlat szerzte a világon, nem csak nálunk.

Múltunkban a jövőnk

Öntsünk tiszta vizet a pohárba! Kommunisták azt tanították (és az ő hatásukra egyes egyházak is folyton ismétlik), hogy az egyház végezze a maga dolgait a templom falai között, de ne szóljon bele a politikai, gazdasági és társadalmi kérdésekbe. Magyarán, az egyház ne szóljon bele az életbe. Vannak magyar politikusok és más érdekemberek, akik ma is azonosulnak ezzel az „eszmével”. Döbbenetes, hogy mennyire fogékony ma is, népünk az ilyen és ehhez hasonló tanításra!

Amikor XVI. Benedek pápa a Szentföldön békemissziót vállal, vagyuk észre, hogy nagyon keményen politizál. Lényegében ki is mondja, amit az Allamok elnöke is, hogy „két nép, két állam”. Mi ez, ha nem a legkeményebb politizálás?

Ki lehetne a leghitelesebb példakép számunkra egyszerű szürke szatmáriak számára, ha nem Öszentsége?! Ha a példakép úgy ítéli meg, hogy két nép két ország, ha a példakép úgy ítéli meg, hogy mindenkinek joga van anyanyelvén szentmisét hallgatni, ha a példakép azt mondja az autonómia a kisebbségek jövője, akkor mi miért somfordálunk el a hasonló kérdések elől? Vagy egyet beszélünk és mást teszünk? Ilyenkor hogyan számolunk el a lelkiismeretünkkel?

A sok ezer közül még egy közeli példa a politizáló papra. Tudjuk, hogy a két világháború között a Magyar Párt szatmári és Szatmár megyei elnöke római katolikus pap, Ilosvay Lajos kanonok volt. Tudjuk ezt? Vessük a fejünkbe, mi tájékozatlanságunk okán

önkorlátozók!

Tőkés László arcképével ellátott szórólapot osztogatunk az egyik római katolikus templomban. Sokan a kezükbe sem merik venni! Még itt tartunk. A református nem elfogadása? vagy a kommunizmus lelki lenyomata? vagy a pillanatnyi vélt személyes érdek diktálja ezt a viszonyulást? Töprengünk az érthetetlen jelenségen. Félünk, hogy elveszítjük a húsos fazekat? Ne féljete, idézte Jézus szavait II. János Pál, Európát a kommunizmus rémétől megváltó pápánk, a XX. század legnagyobb politikusa. Vagy számunkra II. János Pál sem követhető példakép?

Nézzük meg, mit mondanak ők, akiket arra tanítottak, hogy „győzd le a klerikális ellenséget.. óvakodj a nemzetieskedéstől...”, a vallás mákony stb. A zsigereik azt diktálják számunkra, hogy Tőkés képével ellátott szórólapot ne merjenek kezükbe venni. Lehetne gyávának, megalkuvónak, érdekembernek nevezni ezt a magatartást, vagy ami ezeknél is rosszabb közömbösnek, pedig nem más mint a „Párt, a tagság, a rokonszenvezők légere.” A láger foglyai pedig nem merik a saját eszüket használni. A láger foglyainak nincs emlékezete, mert, ha testük nem is, de a lelkük most is, a lágere kívül is, fogoly, odaveszőben van. Ne legyünk lelki lágerek áldozatai, vállaljuk valóban a Szentlelket, hiszen a szabadulás iránya már csak rajtunk múlik!

Az utóbbi hatvan évben egyetlen egyszer állt jobboldali kormány Magyarország élén. Akkor kaptuk meg a Magyar Igazolványt, amelyre néhai püspökünk Reizer Pál olyan büszke volt, és ebben a tekintetben Őt is példaképként tiszteljük. Hans-Gert Pötteringnek,

az Európa Parlament elnökének, aki Kolping-tag, abból a beszédéből idézünk, amelyet a Tőkés László által szervezett Európa Parlamenti Biblia-kiállítás alkalmával mondott: „nekünk, keresztényeknek, minden vallási meggyőződés védelmében kötelességünk kiállni, hiszen az minden ember méltóságához hozzátartozik.” Pöttering elnök úr a kiállás szót használja, ami adott esetben azonos a politizálással, vagyis azzal, hogy mi úgy vállaljuk magunkat, hogy elismerjük bárki jogát önazonosságának vállalására. Tegyük hozzá, hogy talán ez az egyetlen, tisztességes, egyenes életút.

Végül még egy példa a politizáló papról. Néhai plébánosunkra Merk Mihályra gondolunk. Az évek folyamán rendezett megemlékezések alkalmával kiemeltük emberi, papi, pedagógusi, szervezői, szónoki erényeit, de alig esett szó Merk Mihályról a politizáló papról. Csak emlékeztetésképpen néhány tény: az elmúlt rendszerben másik öt paptársával nyíltan kiállt a falurombolás ellen, kiállt az egyház és a hívek védelmében, követve a fáklavivő Tőkés László bátor példáját. Kedves templomtársaink, mi, akik Mihály atya tanításai által gazdagodtunk szellemekben, lelkiekben, kereszténységben és magyarságban, éppen a mi sorainkban még mindig olyan nagy a kommunizmus szellemi, lelki lenyomata, hogy egyesek azt mondják döntse el Tőkés: pap vagy politikus?

Akik hittek abban, hogy erős európai parlamenti képvisellel fordulat állhat be jövőnk alakulásában, elmentek szavazni. Akik nem hittek, és nem képesek hinni, azok önmaguk sorsát megváltoztatni sem képesek. Imádkozzatok értük!

Csirák Csaba

Szokás szerint éjjel 2-kor indultunk Csíksomlyóra, hogy korán reggel ott lehessünk. Asszonyok, gyerekek, gyönyörű viseletben, felsorakoztunk a Pusztina tábla alá és elindultunk a Szent Péter templomhoz, hogy csatlakozzunk a többi csángó falvakhoz. Találkoztunk a gajdáriakkal, lézpediekkal, klézseikkel, közös imádkozás és éneklés után elindultunk a nyeregbe. A domboldalon nehéz volt felmenni, de még a 80 éves Marika nénit is felsegítettük, hogy részt vehessünk a közös szentmisén. Megható volt látni a feliratokat, hogy a világ minden részéről összegyűltünk a nyeregben. A mise után eleredt az égi áldás is, volt, aki esernyővel védekezett ellene, de mire a buszhoz értünk, lemosta minden bűnünket. Az

ott mondtuk el a Keresztútját is.

Reggel korán elindultunk Gyimesfelsőlokra, végigkísérni az immár hagyományos forgatókönyv szerint zajló ballagási ünnepséget, ahol lóháton vonultak végig a falun a népviseletbe öltözött diákok, köztük a tíz pusztinai diák is. A menetet a rétyi fúvószenekar vezette. A lovas felvonulás után az iskola kertjében ünnepi istentiszteletet tartottak. Onnan Gyimesbükre tartottunk, ahol a tavalyi évhez hasonlóan sok szép csángó énekkel vártuk a székely gyorsan érkező vendégeket. Késő délután értünk vissza Pusztinára, lelkünk tele hálával mindazoknak, akik lehetővé tették nekünk, hogy elzarándokolhassunk ebben az évben is a búcsúra. Külön köszönet

Pusztinaiak Csíksomlyón

Nyisztor Ilona tanítványaival Csíksomlyón, 2009-ben.

esti hagyományos csángómise a Szent Péter templomban volt, amelyen részt vett Tytti Isohookana-Asunmaa képviselőasszony is, aki 2001-ben jelentést terjesztett elő az Európa Tanács Parlamenti Közgyűlésében a csángók helyzetéről és azóta is figyelemmel kíséri a csángók sorsát. A mise után az Antal Imre portáján összegyűlt csángók beszélgetését, éneklését a Duna tévé élőben közvetítette.

Későn este gyűltünk össze a buszban, arra számítva, hogy éjjelre eláll az eső és a Keresztútján a megszokott módon tudunk felmenni a nyeregbe, de sajnos az eső végig zuhogott és mivel a gyerekeknek már a váltóruhái, cipői is mind eláztak, nem mertük vállalni a csúszós, veszélyes meredeken a felkapaszkodást, így a gyerekekkel a Szent Péter templomban virrasztottunk és kivételesen

Tata város polgármesterének, aki a tavalyi évhez hasonlóan, az idén is teljes egészében támogatta az utazásunkat. Hálás köszönetünk Sólyom Ferencnek, az összegyűjtött és elszállított ajándékokért és a Nemzeti Érzelmű Motorosoknak, akik a búcsú után látogattak el hozzánk, számítozókat, tanszereket és egy egész utánfutónyi ajándékot adva át, amit a gyerekek énekkel, verssel, mesével, szép magyar szóval köszöntek meg.

Mindenkire Isten áldását kérjük.

Szeretettel

Nyisztor Ilona, Vajda Éva és Szabó László - pusztinai tanárok

A MI EMBERÜNK: HUTTON RICHÁRD. A MI TÉSztÁNK: HUTTON TÉSztA.

Amikor Karácsonykor és Húsvétkor idős testvéreink közül többen, figyelmességünk jeléül szeretetsomagot kapnak, bizonyosan többek között örülnek a néhány csomag Hutton tésztának, ami egyébként a cég adományaként kerül be a csomagba. De személy szerint feleségem és én is örömmel vásároljuk az előbb említett márkájú levestésztát, makarónit, hiszen kis miegymást hozzátevé finom ebéd/vacsora főzhető a család számára. Személyes tapasztalatunk: egy táborba adományba kaptunk Hutton makarónit és a Püspökségen keresztül, egy másik szatmári cég gyártmányát is. Tiszta szerencse, hogy nem együtt főztünk a két fajta tésztából vacsorát. Hogy-hogy nem, az utóbbiból egy keményítő használhatatlan massa lett, a „mienkből” pedig finom túrós makaróni.. Azóta „be vagyunk oltva”. A Hutton tésztá titkáról – ha van ilyen – a jelenlegi nehez helyzet kibatásairól, és hogy miért nem kapható ez a márka, ha netán betévednél a nagy bevásárlóközpontok valamelyikébe...Szóval egy csomó mindentől kérdeztük Hutton Richárdot-Öcsit, egyházköziségünk tagját, négy gyermek édesapját, a cég tulajdonosát.

MS: Először is a cég nevének eredetéről kérdeznék. Erősen angolszász hangása van. Mit mondasz erről?

HR: Édesapám azt mondta, hogy a Huttonok az 1600-as években érkeztek Angliából Nagybányára. Úgy tudom, hogy felmenőink között több geológus is volt, és akkoriban a Nagybánya környéki aranybányák iránt érdeklődtek.

MS: A 90-es évek elejétől már a piacon vagytok. Hogyan fogtatok hozzá? Honnan jött az ötlet, hogy éppen tésztagyártással foglalkozzatok?

HR: A cég 1990-ben alakult, majd 1991-től lett a cég neve „Hutton KFT”. Az elején sós „medvetalppal” foglalkoztunk, sajtos, köménymagos ropogtatnivalóval, de egy idő után édesapám azt vette észre, hogy csökkent ez iránt a kereslet, drágítani kellett, kicsit luxuscikké vált...Átálltunk a levestésztára és a laskára. Akkoriban 10-20 kg-t gyártottunk naponta. Lassan-lassan fejlődtünk és közben, hogy tanuljunk, megnéztünk Porcsalmán egy kisebb tésztagyárat. Mi magunk készítettük a tésztagyártó gépeinket és így nagyjából 2002-ben már egy-másfél tonna tésztát tudtunk már gyártani naponta.

MS: És ma?

HR: Hát attól függ, milyen termék van éppen gyártásban... Tíz tonna körül mozog a leggyártott, becsomagolt, szállításra kész tészta mennyiség naponta. Ez havonta kétszáz tonnát jelent.

MS: Húha. De folytasd közben a történetet...

HR: Mi Batizon kezdtük, de már a 90-es évek végén kinőttük. Tudtunk volna többet eladni, de nem tudtunk többet termelni, nem volt hely gyártani, szárítani. Akkoriban nem volt ott gáz és víz, ezért 2001-ben, itt, a Károlyi út végében megvettem ezt a fél hektáros telket. Novemberben elkezdük az építkezést, 2002-ben felhúztuk, 2003 júliusában elkészült. Áthoztuk ide a batizi gépeket és még vásároltunk olasz gyártmányú tésztagyártó préseket és elkezdük a makaróni gyártását is. Édesapámtól 1997 körül vettem át a gyár vezetését.

MS: Mi a különbség a laska és a makaróni között?

HR: Anélkül, hogy nagyon részletekbe mennénk - van a technológiának egy-két titka is, amire vigyázunk – a makarónit préseljük, a laskát nyújtjuk.

MS: Ha valaki egy kicsit utánanéz, akkor rengeteget olvashat arról, hogy ma már rengeteg ipari természetű adalékból készül a valamikor hagyományosan tiszta eredetű mezőgazdasági alapanyagokból készített élelmiszerek nagyrésze. Miből van a Hutton tésztá?

HR: Egyszerű: lisztkeverék, tojás, víz, sok munka. Nincsen benne szinezék, ez a tésztagyártásban általánosan tiltott dolog és más adalék sem. A liszt a legfontosabb alapanyag. Mi három féle liszt keverékét használjuk: a lágy liszt, tehát a közönséges búzaliszt (*triticum aestivum*-a szerk.), a durum-tehát keménybúzából (*triticum durum*-a szerk.) készült durum dara, illetve az erre a célra kifejlesztett kukoricaliszt keverékét. Ilyen módon a száraztésztá egészséges terméknek mondható, amennyiben a liszt az. Van olyan termék, amiben alapanyagként megvan mindhárom, tehát a lisztkeverék, tojás, víz; van amiben nincs tojás és van amiben nincs víz, csak lisztkeverék és tojás. Ez utóbbi a legkülönlegesebb, 8-10 tojás van benne és általában esküvőre szokták rendelni. Ilyen tésztából mi nagyjából 30 személyre szoktunk 1 kg-t számolni. Csak úgy érdekességképpen mondom, hogy volt esküvő, itt a környéken, amire 70 kg ilyen levestésztát szállítottunk. Utánaszámolhatsz, hány személyes volt az az esküvő és amennyire én tudom, a tulajdonképpen meghívottak száma ennek az eredménynek a duplája volt...

MS: Régebben említetted, hogy egy munkatársad nálatok egy nap 3000 tojást tör fel. Hogyan lehet a minőséget megőrizni a mai világban? Erdemes? Lehetséges? Milyen áron?

HR: Hát az régen volt. Ma már napi tízezer tojást törünk fel a három műszak alatt. Csak minőséget érdemes nyújtani és lehetséges is. Van egy néhány szempont ami alapvető a cégünk stratégiájában, de a minőség az első helyen van. Az alapanyagokról már beszéltem. Bár dolgozunk szatmári vagy a mi térségünkbeli való beszállítókkal és fontos ez a fajta helyi szolidaritás, de elmondom azt is, hogy van olyan magyarországi liszt-beszállítónk amely 500 km-ről olcsóbban szállít, mint egy másik hazai beszállító. És jobb minőséget. A jó alapanyagot aztán egy pontos, igényes gyártási folyamaton vezetjük át, amibe beletartozik a dagasztás ideje, a préselés módja, fordulatszám és főleg a szárítás. A másik eleme üzletpolitikánknak, hogy megtartsuk a házi jellegét az általunk gyártott termékeknek. Ez jelenti az íz és a kellemes kinézet együttesét. A harmadik eleme a stratégiánknak, hogy az ár legyen jó, megfizethető és figyeljünk arra, hogy ügyfeleink legyenek fizetőképesek.

MS: Hol és hogyan adjátok el a termékeket?

HR: Elsősorban Erdélyben és ezen belül a 60%-át a termelésünknek Szatmár megyében. Alapvető, hogy Románia táplálkozási szokásait kell kiindulópontként felhasználni. Romániában 2,6 kg/fő/év az átlagos, egy főre jutó tésztafogyasztás. Magyarországon ez az érték 6 kg/fő/év körül mozog, Erdélyben ugyanennyi, Olaszországban 40 kg/fő/év. Az erdélyi és romániai érték között onnan adódik a különbség, hogy Dél-Romániában és Moldvában kevésbé van jelen az étrendben a tésztaféle, elég, ha csak azt említem, hogy a csorbába nem kell levestésztá, és puliszka mellé sem megy. A hogyanról annyit, hogy a Billa-ban és az Interex-ben jelen vagyunk, azonkívül csak helyi érdekeltségű boltok és viszonteladók az ügyfeleink.

MS: Azt észrevettem, hogy a Károlyi úti egyik nagy bevásárlóközpontban sem kapható a Hutton tésztá...Miért?

HR: Elsősorban azért, mert a két nagy cég amelyekre gondolsz, nem fogad el helyi szerződéseket. Ez azt jelenti, hogy ha itt Szatmáron „benn akarok lenni”, akkor az illető cég mindegyik üzletében, az egész ország területén jelen kell lennem és a

rendeléseket folyamatosan teljesítenem, általában elég nyomott áron. Ennek az egyik magyarázata, hogy a nagy versenytársak integrált termelést folytatnak: saját termőterületen búzát termesztenek, megőrlik és tésztát gyártanak belőle, amit aztán az ország minden nagyobb városában meglévő raktárakból osztanak tovább. De rengeteg „szuper trükk” is van a nagy szupermarketeknél, amit neked mint cégnek „beugróként” meg kell fizetned: listázási ár (50-100 euro/termék/üzlet-ez azt jelenti, hogy pénzbe kerül neked, hogy a terméklistájukra felvegyenek), polcdíj (másik 50-100 euro/termék/üzlet-ha már a listán van a termék, ennyibe kerül neked, hogy a polcon helye legyen), merchandising-díj (vagy embert küldesz, hogy rendezgesse a polcon a terméket, vagy pénzért megteszik ők-ezért láthatsz ezekben az üzletekben ún. „representant firmá” feliratú köpenyes munkatársakat). És akkor még nem beszéltem a hosszú fizetési határidőkről, a startból kijáró és elvárt engedményekről, az időszakos promóciókról, az esetleges növekvő forgalommal egyenes arányban növekvő bónuszokról, ami évente újratárgyalandó és nem a kölcsönös előnyököt szem előtt tartva tárgyalnak veled újra....Tehát egyelőre nem érdemes.

MS: Hogyan mutatkozik a jelen?

HR: 2008-ban 60%-os forgalomnövekedés volt 2007-hez képest. Jelenleg is növekszünk, úgy 24%-kal többet termelünk, mint tavaly ilyenkor, tehát figyelve a folyamatokat, pályáztunk és fejlesztünk. A fejlesztés szükséges, de ennek is van egy feszültsége! Bár elmondom, hogy mi kevésbé érezzük a válságot és én bizakodó vagyok. Volt olyan időszak is, amikor nem tudtam aludni a bankkölcsönök miatt, de jelenleg megy a cég, és a stressz beállt egy normális, élhető szintre. Ha a pályázatra gondolok, akkor azonban azt mondom, hogy nem érte meg. És a mai eszemmel, saját erőből oldottam volna meg. Rengeteg papírmunkát, utánajárást, idegeskedést takarítottam volna meg vele. A 100.000 eurós befektetésnek nagyjából az 50%-t téríti meg utólag az állam, (illetve az Unió), amit még meg is adóztat, és elvárja, hogy öt évig mindenféle jelentéseket írjak, hogyan is alakul a befektetés sorsa.

MS: Hány család sorsa nyugszik a te vállalidon?

HR: 33-an vagyunk a cégnél, mint alkalmazottak, nagyjából harminc család sorsa kötődik a cég életéhez. A csapat fontos. Egy része a munkatársaimnak a 90-es évektől, a kezdetektől kezdve, a cég alkalmazottja. Jómagam is sokszor a két kezemmel dolgozom, én tartom karban a gépeinket; hála Istennek most már az üzemvezetőnk is beletanult ebbe. Legutóbb a Duna-deltában halászva, adódott egy olyan technikai probléma, amit közösen oldottunk meg úgy, hogy én onnan a telefon segítségével, ő pedig a helyszínen dolgozott. De azt is elmondom, mert érdekes dolog, hogy nálunk senki nem dohányzik. A munkavédelmi előírások, a tisztasági követelmények és főleg az emberek jó, egészséges

hozzaállása termelte ki ezt.

MS: Nemcsak az adományok által vagy jelen közösségünk életében, hanem vasárnapról-vasárnapra résztveszel a közösség szentmiséjén. Mit jelent neked a Szentlélek plébánia közösségéhez való tartozás?

HR: Őszinte leszek. Sokat kell hit terén még fejlődnöm, van ami nehezen megfogható számomra; az is tény, hogy csupán hétvégén elvégezhető karbantartási munkák miatt nem mindig érek el a szentmisére. Ugyanakkor a gyermekeinkkel az imákat elmondjuk. Isten van és hiszek benne, igénylem az áldását a családomra és munkámra.

MS: Mesélj röviden a gyermekeidről. Két lányod van: Kinga jövőre érettségizik. Márta nyolcadikat fogja végezni, az ikrek, István és Ricsi öt évesek. A nagyobbakra gondolkod: hogyan sikerül megérettnek és megértetned velük, hogy a becsületes, jól elvégzett munka örömforrás?

HR: A lányok sok mindennel tisztában vannak, mivel jár ez a munka. Értik és látják, hogy én mit csinálok. Kingát inkább az adminisztráció, az irodai rész érdekli és ő a törekvőbb. Elképzelhető, hogy közgazdász, vagy élelmiszeripari mérnök lesz; Márta már a tavaly is bedolgozott, vagy hat hétig csomagolta a termékeket, így lett neki plusz zsebpénze. A hozzáállásuk a munkához általában véve jó és ez a tanulásukra is vonatkozik. Nem kell őket állandóan biztatni. Nekik ez a dolguk, ezt csinálják, és meg is teszik. A rendrakás tekintetében ellenben nekem és nekik is fejlődnünk kell...

MS: Boldog ember vagy?

HR: Igen.

A beszélgetést megköszönve, az éjszakában egy-egy sört kortyolgatva, sok mindentől beszélgettünk még: a házasságról, családról, nevelésről; a bennünk szunnyadó álmokról; a legendás, 4000 km hosszú „Route 66”-ról, ami Chicagótól egészen Los Angelesig átszeli Amerikát és amit Őcsi, tavaly egy Harley Davidson nyergében motorozott végig... Nem utolsósorban az Ajándékról is. Befejezésül álljon itt a cég honlapján (www.pastebutton.ro) megtalálható „ÜZLETI HITVALLÁS”:

„Úgy döntöttem, hogy nem leszek egy szokványos személyiség. Jogom van arra, hogy, ha tehetem, különleges legyek. Nem szeretnék eltartott állampolgár lenni, megalázva az által, hogy az Állam visel gondot rám. Kockáztatni akarok, álmodni és építkezni, tévedni és újratekdeni, és akarom, hogy sikerüljön. Az ismeretlen kihívását és a megvalósítás izgalmát választom a nyugodt, biztosított létezés helyett. Nem akarom, hogy valaki sajnáljon, nem adom méltóságomat semmisségért. Nem engedek semmilyen hatalomnak. Büszkén, egyenesen és félelem nélkül szeretnék megállni, gondolkozni és a saját gondolataim szerint cselekedni, örülni annak, amit megvalósítok, bátran megküzdeni a világgal, azért, hogy elmondhassam: „Ezt, Isten segítségével, én cselekedtem!” (Az Amerikai Vállalkozók Egyesületének hitvallása)

Lejegyezte: Mares Sándor

HÁLAADÁS A GOLGOTÁN

Szülőként fontos számomra, hogy résztvegyek a Hám János Iskolaközpont évvégi hálaadó szentmiséjén (is). Valami-valaki mélyen benn azt súgja nekem, hogy a meghívásom, a szülői hivatásom éppen aktuális szakasza nem csak úgy véletlenszerűen kötődik ehhez az iskolához. Jó és nagyszerű dolog, az hogy központi helyen van az iskola; hogy jól felszerelt, mindenféle taneszközzel ellátott; több mindenre használható dísz- és sportterme van, délidőben pedig „finom illatokkal ellátott”

néznek le az emeleten elhelyezett tablóról, arról tanúskodva, hogy nehezebb anyagi körülmények között is, ez az iskola méltó műhelye kívánt lenni a személyiségformálásnak, a nevelésnek. Tudom, hogy most is az; ugyanúgy, ahogy az otthonunk is az. Van amit mi kezdünk el és az iskola folytatja, van amit az iskola indít el, majd mi, szülők tesszük hozzá a magunkét, újra és újra elkezdve-folytatva a körforgást. Közösen, kéz a kézben cselekszünk, próbálkozunk. Fájdalom, siker, kudarc, öröm:

étkezdéje van; hogy a tanári kara felkészült, törekvő és emberséges. És ott mélyen benn valaki-valami azt súgja nekem, hogy többről van itt szó, többről kell itt szó legyen: közös boldogságkeresésről, valamint a szülők, tanárok, diákok-gyermekek több szinten létező és különböző körökben megnyilvánuló közösségéről, amelyben megjeleníthetők és meg is jelennek alapvető értékek: jóság, tudás, az emberek és a dolgok tisztelete, tisztaság, önzetlenség, hit remény, szeretet. Bár régebben, csak külső szemlélőként figyeltem a folyamatot, de valamikor, nem is olyan régen, nem volt ennyi anyagi feltétel így együtt. Fiatal, bizakodó arcok

szülők vagyunk vagy tanárok, ugyanazt tesszük: nevelünk. Nem „őket” csupán, hanem elsősorban magunkat.

Egy hajóban evezünk, egy gyékényen áruunk, ugyanabban a csónakban evezünk, bátorítva egymást készszoításainkkal, időnként szorongó lélekkel kémlelve a jövőt: jó irányba haladunk? A válasz egyszerű és meg is nyugodhatunk: az évszázó misében, Úrnapján elhangzó evangéliumi szakaszban elhangzó mondat elmondja hová tartunk: „Ezután elimádkozták a hálaadó zsoldárokat és kimentek az Olajfák-hegyére.” Mindennap, újra és újra.

Mares Sándor

Refr.: /:Röpke fohászként száll a dal,
Égbe szárnyaló madár,
Fészket elhagyta már
Hozzád talál!:/

Élsz vagy utazol bárhol, de Hozzá szól a szív.
Bánat ér vagy öröm tánra hív.
Mint forrás tör fel a sóhaj, mint tenger árad a hála
Hallja Ő, egy szó elég, az egekig felér!
Refr.

Nem vagyok egyedül az úton, léptem vezetű Ő.
Otthonom, a bajban segítűm.
Testvérem arcán látom, Jézus hű barátom.
Kegyelmébűl élek én, megnyugszom kezén!
Refr.

Ezt az éneket még most tanuljuk és készülünk vele egy eseményre, azt nem árulhatom még el, hogy milyen eseményre. Elmondhatom, hogy nem ez a kedvenc dalom ahogy a cikk címe szól, de az egyetlen próbán amelyiken résztvehettem, nagyon megfogott ez az ének. Néha még reggel korán úton iskolába menet is ez a dal járt a fejemben.

Több ilyenfajta pörgűs éneket szeretek, de ez valamivel különlegesebb, talán azért mert számomra egyértelmű a mondanivalója. Néha tényleg elég lehet egy „Röpke fohász” ahhoz, hogy a helyes útra irányítson minket Isten, és segítsen bennűnket az út nehézségein. Sajnos sokszor és sokan nem kérűnk úgy igazán, sőt

hálát sem adunk Istennek. Köszönet azoknak, akik elhozták és megtanították ezt az éneket. számunkra. Remélem, hogy ez a dal nem csak ezen az egy szentmisén fog elhangzani, hanem a vasárnapi szentmisén is visszhangzani fog a Szentlélek templom falai között. De ne feledjűk azt el, hogy az ének, énekek megtanulásához szükség van egy szorgos kis csapatra amely nálunk megtalálható. Én büszke vagyok erre az ifű csapatra és arra, hogy a tagja lehetek, mert nélkülűk nem lehetűnek olyan szép ifűsági misék, olyan szép ünnepek, programok. Adjon az Isten erűt, hogy továbbra is ilyen lelkes maradjon ez a közösség és sok más szép es új éneket tanulhassunk.

Remelém, hogy ehhez a dalhoz szép és jó élmények fognak kötűdni. Kívánom mindenkűnek, hogy nap mint nap egy kis szűnetet véve, álljűnk meg és szánjűnk időt egy „Röpke fohászra. . .”

Gnándt Ervin
*A kedvenc
dalom*